

Echte Bramsters

Het is koud en het is laat.
Koen zit achter de heg met Mira.
Hij heeft zijn kriebeltrui aan.
Hij houdt een zaklamp vast.
Ze wachten.
In de tuin beweegt niets.
Koen kijkt naar zijn eigen huis.
De ramen zijn donker.
Zijn ouders zijn vroeg naar bed gegaan.
Ze waren doodmoe van het opruimen.
Alle troep is weg uit de tuin.
Alleen het deurtje zit nog in de tuinbank.
Er liggen korrels rattengif voor.
'Zo moet het maar goed zijn,' zuchtte papa.
'Droomhuis kan nu wel komen.'

Koen en Mira wachten niet op Droomhuis.
Ze wachten op de bouwers.
'Denk je dat ze nog komen?' fluistert Koen.
'Sst,' doet Mira, 'kijk daar!
Het deurtje!
Heel langzaam gaat het open ...

Er zwiept iets pijlsnel naar buiten.
Het lijkt wel een lasso of een tong.
Het zwiept weer naar binnen.
Er ligt nu één korrel gif minder.
Koen kijkt naar Mira.
Haar ogen zijn groot.
'Iets heeft het gepakt!' fluistert ze.
'Niet opeten!
Maar het deurtje gaat alweer open.
De korrel vliegt naar buiten.
Alsof iemand hem wegschiet
met een katapult.

Uit het donker klinkt gelach.
'Bramsters hou je niet voor de gek.
Daar moet je vroeger voor opstaan, haha!'
Mira springt op.
'Het is Bram!'
'Bram, wat zit er in die bank?'
Bij de haag van zijn tuin staat Bram.
Hij draagt zijn pak met het touw in de zak.
'Wat zit er in die bank?'
Wie zit erin zul je bedoelen!
Kom mee, dan laat ik het zien.'
Bram stapt de tuin in.

Met zijn vuile laarzen loopt hij over het schone
tuinpad.

Hij stopt bij het deurtje.

Daar haalt hij een hamertje uit zijn zak.

Het is zo klein dat hij het bijna niet kan
vasthouden.

‘Zo klop je bij ze aan,’ zegt hij.

‘Je moet het op de goede manier doen.’

Het hamertje tikt tegen het deurtje.

‘Tik, tikke, tik, tik ...’

‘Tik! Tik!’ klinkt het van binnen.

De deur gaat op een kier open.

‘Het is hem!’ roept een kleine stem.

‘Bram Bramster, de grote Bramster!’

De deur vliegt open.

Vijf diertjes zoeven naar buiten.

Sneller dan Koen kan kijken.

Hij ziet alleen een poot en een staart.

De diertjes rennen over Brams laarzen.

Ze klimmen langs het touw uit zijn zak omhoog.

Helemaal tot op zijn arm.

Maar daar zitten ze niet stil.

Ze springen, ze stampen.

Ze zwaaien met hun staarten en kleine vuisten.

‘Kijk!’

‘Kijk wat ze hebben gedaan!’

‘Al ons werk!’

‘Een hele nacht bramsteren!’

‘Alles weg!’

‘Bramsters!’ roept Bram.

‘Luister even!’

Dit zijn Mira en Koen.

Mijn hulp-Bramsters.’

De Bramsters houden op met springen.

Ze kijken Mira en Koen aan.
Pas nu kan Koen zien hoe ze eruitzien.
Ze hebben bolle wangen, zoals hamsters.
Net als Bram dragen ze een werkpak.
En uit de zak steekt een stukje touw.
Geen staart.

‘Ik heb jullie gezien!’ roept hij.
‘In het doolhof.
En op de kleine kermis!’
De Bramsters kijken hem aan.
Hun snuiten snuffelen.
‘Geen touw,’ zegt er een.
‘Niks geen touw,’
zegt een ander.
‘Een echte Bramster heeft altijd touw bij zich!’
‘Het zijn geen Bramsters!’
‘Het zijn Opruimers!’

‘Weg ermee!
Opruimen, die Opruimers!’
Eén Bramster laat zijn touw knallen.
Als een zweep.
‘Bramsters!’ roept Bram.
‘Dit zijn geen Opruimers.
Het zijn kinderen.
Die houden van troep, net als Bramsters.

Daarom ruimen ze nooit hun rommel op.’
‘O,’ zegt de Bramster met het knaltouw.
‘Hm, juist,’ zegt een andere.
Ze schuifelen met hun pootjes.
‘Hum ... hebben jullie nog rommel?’ vraagt er een.
‘Rommel waarmee we kunnen bouwen?’
Ze kijken hoopvol.
Koen schudt zijn hoofd.
‘Um ... nee, ik heb niets.’
Zijn kamer is nog netter dan anders.
Omdat Droomhuis morgen komt.
Er ligt nu zelfs geen pluisje meer.
‘Alles wat jullie bouwen, gooit mama weg.’
Een Bramster fluistert Bram iets in zijn oor.
‘Nee,’ zegt hij.
‘Koens moeder weggoeien gaat niet.’
‘Um ...’ zegt Koen, en: ‘Um ...’
Mira draait met haar ogen.
‘Hou op met ummen!’ sist ze.

Maar Koen gaat door.
Hij umt een plan bij elkaar.
Hij denkt aan zijn droom van gisteren.
Over de droomkamer.
Hooft bij een droomhuis geen droomkamer?

Of een droomtuin?
'Kunnen jullie alles bouwen?' vraagt hij.
'Tss!
Of we alles kunnen bouwen, vraagt hij!
'We bouwen een paleis.'
'In één nacht!
'Een hele kermis!
'We bouwen jou na, als we dat willen!'
Koen komt dichterbij.
'Kunnen jullie dan ...'
Hij fluistert de Bramsters iets in hun oren.
Ze beginnen te knikken.
'Dat is een goed plan!
'Een puik plan!
'Een Bramster-plan!
'Die jongen verdient een touwtje.'
'Geef hem een touwtje, Bram!'
Bram haalt een stuk van de bol uit zijn zak.
Eén Bramster springt op Koens schouder.
'Een echte Bramster kan niet zonder touw.
Om mee te klimmen.
Om mee te hijsen en te slepen.
Om mee te knopen en te knallen.
Zonder touw kun je niet bramsteren.'
'Bramsteren?' vraagt Mira.
'Is dat wat we gaan doen?'

'Zeker weten!' roepen de Bramsters.
'Bramsteren zoals we nog nooit gebramsterd hebben!'

